

LOV og EVANGELIUM

Nr. 10

DESEMBER 2002

38. årgang

De to mennesker

Av Søren Pederson (1852-1923)

En julekveldspreken:

Slik står det også skrevet: Det første mennesket, Adam, ble til en levende sjel. Den siste Adam ble til en ånd som gir liv. Men det åndelige er ikke det første, men det naturlige, og deretter det åndelige. Det første mennesket var av jorden, jordisk. Det andre mennesket er av himmelen. Som den jordiske var, slik er også de jordiske. Og som den himmelske er, slik skal også de himmelske være.

IKor 15:45-48

Derfor, likesom synden kom inn i verden ved ett menneske, og døden på grunn av synden, og døden slik trengte gjennom til alle mennesker, fordi de syndet alle...

Rom 5:12

Men med nådegaven er det ikke som med fallet. For er de mange døde på grunn av den enes fall, så er meget mer Guds nåde og nådens gave i det ene mennesket Jesus Kristus, blitt overmåte rik for de mange.

Rom 5:15

Julaften prøver endog verden å kjenne seg i slekt med alt som heter menneske. Det rekker ikke dypt med de fleste. Men Guds ord er dypt. La oss se riktig stort på

julen en gang. «I mennesker Guds velbehag.»

For Gud har det på en måte kun eksistert to utgaver av arten «menneske». «Det første mennesket, Adam ble til en levende sjel. Den siste Adam er blitt til en levende gjørende ånd. Det første mennesket var av jorden, jordisk; det andre mennesket er av himmelen.»

«Det andre mennesket», menneske nr. to er Jesus. Det første mennesket var som et deilig, snehvitt barn, da han gikk ut fra Guds hånd. Det er betegnende at Adam var naken og ikke visste det selv.

Et lite barn har ingen anelse om at det skal klær til; hvorfor skal man plages av klær? Slik var Adam. – Men det varte ikke lenge, så måtte han skjule seg bak hagens trær. Han var fallen. Han hadde skyld, skam, frykt. Å, hvilken tragedie! Og enda verre: Det første mennesket *forplantet sin skyld og skam og frykt.* (Rom 5:12) En har gjort meg oppmerksom på dette reddsomme, at Adam bar hele slekten i seg; han er blitt stamfar til en fallen, fortvilet, ugudelig slekt. Uavlatelig gjentar dette seg på jorden: Vi lider for fedrenes skyld, og så lider våre etterkommere for vår skyld igjen. – Kunne man ikke ha lyst til å knytte neven mot den første, som tok oss alle med nedover?

Men hør så juletoner: «Den siste Adam

BLADET UTGIS AV

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON ~ www.nll.no

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger, Bakkavegen 2, 4352 Kleppe, tlf. 51 42 08 93.
E-post: magne.ekanger@c2i.net

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70
E-post: jesp@c2i.net

Faste medarbeidere i bladet:
Per Bergene Holm og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Peru.

Formann: Dag Rune Lid, Furuflatene 30
5600 Norheimsund, tlf./fax 56 55 26 72
e-post: drlid@online.no

Sekretær: Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland,
4360 Varhaug, tlf. 51 43 04 06
Bankgiro 3204 10 10222

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefredre.

Adr.: 3160 Stokke
tlf. 33 36 17 70, fax 33 36 17 71
Bankgiro 2490 45 39496

E-post: pbholm@online.no
Rektor: Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

er blitt til en levendegjørende ånd.» I sin uendelige barmhjertighet satte Gud en «siste Adam», et menneske nr. to, inn i verden. Julenatten sier Gud: «Jeg begynner forfra igjen med denne menneskeslekt. Originaltypen, mennesket slik som jeg hadde tenkt meg «mennesket», skal enda en gang opptre på jordens skueplass, og denne gang vil jeg selv være i Ham. »

Og så ligger barnet der. Han blir fristet også Han. Og Han får lide, ja, for den hele falne slekt. Han må gå gjennom hele skalaen, inntil døden, korsets død, forbannelsens død for sine brødre og søstre. Og for Ham lykkes ferden. «I Ham har jeg velbehag.» Han består prøven: «Hjem kan overbevise meg om synd?» Helt ned i det dypeste svelg går han! Vrister seieren ut av motstanderens hånd, oppstår av graven med lysets og livets fakkel, og så går Han inn som menneske for Faderens trone og setter oss i det himmelske, idet Han setter seg der selv.

For dette er det store, det ubegripelig store. Å, min Gud, må jeg se det klart! – at Rom 5 også forkynner Jesus Kristus i krybben som stamfar til en slekt, en salig, hellig, ny Adams-slekt på jorden. Som der er i grunnen bare «to mennesker» til, så er det bare to slekter til på jorden: Den gamle Adams triste, dømte, fremtidsløse familie; – og den annen Adams hellige familie, som alt er «satt i det himmelske». (Ef 2) «Slik som den jordiske var, slik er og de jordiske. Og slik som den himmelske er, slik skal og de himmelske være.»

De himmelske er ikke englene, det er fattige, frelse syndere. Hør videre (1Kor. 15:48 og 49): «Likesom vi har båret den jordiske bilde, slik skal vi og bære den himmelskes.» Jesu familie, – det er ikke bare de hellige to, som våker for barnets ro ved krybben. Nei, ser du ikke hyrdene velter inn som en strøm fra marken? De vise kommer helt fra Østerland. Familien er

der straks: Alle som tror på Ham, «annammer» Ham, vil være Hans freste, et folk uttatt av folkene, gjenfødt til et levende håp. Åre være Gud. Dette er jul.

Der sitter et menneske ved Guds høyre hånd i denne stund, Jesus vår bror, vår stamfar, som begynte i krybben og endte på korset for å fortsette der oppe. Han tok oss med seg, så mange som henger ved Ham. Troens slekt er berget i Ham.

*Vårt kjød og blod Han på seg tok,
Han på seg tok;
Uskadd av djevelen ble Han dog,
Halleluja, halleluja!*

*Dermed gjør Han oss lik med seg,
ja, lik med seg,
Og fører oss til himmerik,
halleluja, halleluja!*

Hør det dere Adams barn, som lider så usigelig alt fra vuggen av; som hater og skader og misunner og besmitter: Gud Immanuel er med oss, innpodet for annen gang i vår rase!

«Så mange som er i Ham, i Kristus Jesus» – der er ingen fordømmelse for dem! «Så mange som Ham annammer, dem har Gud gitt makt til å være Guds barn. Så mange som blir i meg skal bære frukt.»

Så mange som blir i den gamle Adam høster hans nederlag og dom og død. Akk, det er en elendighet å se den første Adams barn sitte der til jul og gnage på sin stamfars kjøttben. Hva er all verdens jul annet enn forgylt råttenhet! – selvberuselse for en natt, en aften!

Men er jeg gått inn i den siste Adam, det annet menneske, da er jeg trygg og glad for evig. Hans borgerskap er mitt, Hans rett til barnekår er mitt, Hans himmel er min. «Slik skal og de himmelske være!» – Venner dette er ikke småprat og juleknask, det er evig ubegripelig herlighet.

Så blir hele saken: Er vi «i Kristus»? Er vi gått ut av «internasjonalen», den internasjonale Adams-slekt – inn i den forakte-de Jesus-slekt?

Er Guds barneflokk din familie? Kjenner du at her er din keiserdom, som Per Gynt sier? Kjenner du denne julafoten, at med Ham i krybben og på korset har du kastet ditt livs lodd? Der er ditt tyngdepunkt, din store trøst hver dag, dine livskilder er i Ham? Kan jeg bare få leve med deg, min frelser, da er all ting vel. Er det sant at du er min bror, da er arven min, det får ellers gå som det kan.

Å, jeg priser deg at du kunne elske meg så! Åre være deg, som kom til verden for

Innholdsfortegnelse ~ Lov og Evangelium, desember 2002:

De to mennesker. Av Søren Pederson (1852-1923)	side 1
Kvifor kom du til vår jord? Av Dag Rune Lid	side 4
Et barn er oss født, en sønn er oss gitt.	
Av Søren Pederson (1852-1923)	side 7
Elsker du Jesus? Av Per Bergene Holm	side 10
Lek ikke med Guds nåde.	side 15
Et forandret juleprogram.	side 17
Hva betyr julebudskapet for meg? Av Karl Notøy	side 19
Brev frå formannen i landsstyret.	side 20

å gjøre syndere salige, av hvilke jeg er den største. – Slik synger noen av oss i dag. Gjør du også?

Er du i Kristus?

Jeg så noe deilig på Lille Tøyen pleiehjem. Det var en av våre søte gamle søstre som lå der på det siste. Arven etter «det første mennesket» holdt rent på å rive henne i stykker. Hun kunne ikke bruke sine lemmer, ikke reise hodet fra puten, og hjernen var ikke mere klar.

Å, hvor sårt og ydmykende når det kommer til dette med oss at øyet er brustent og munnen faller sammen! Et kjekt og dyktig menneske som hun alltid hadde vært.

Men, – så nevner jeg Jesus for henne, vår «stamfar», den annen Adam, vår frelles fyrste. Og du, da lyste den gamle pike opp! Det «annet menneske», som ble til en levendegjørende ånd, Han kjente hun. Han

med sårene, Han hadde jo vært hennes alt!

Og idet Han ble stor og skjønn for henne, brøt de skjelvende lepper ut i en lang lovprisning, som ikke ville ta ende. «Slik som den himmelske er, slik skal også de himmelske være.» Jeg må tenke på det.

Se, dette er litt av hva hint barn i krybbben har brakt oss. Det er kanskje ikke så «barnslig» som vi er vant til på julafoten, men er det ikke stort, salig, herlig?

Vi vil være, – ikke i den gamle Adam, julebukken, hadde jeg nær sagt, men i Lammet, i vårt «annet menneske», i Kristus, den himmelske. Så har vi en himmelsk jul! Ikke skal våre daglige feil og synder, ikke skal verden og kjødet og Satan ta denne gleden fra oss. I Kristus, i Kristus – ære være Gud!

Amen, amen.

*Fra boka «Jesus alene», utgitt i 1942.
Stykket er gitt en lett språklig revisjon. Red.*

Kvífor kom du til vår jord?

Av Dag Rune Lid

Me skal snart feire jul igjen og minnast han som kom julenatt for to tusen år sidan. Dei aller fleste menneske i vårt land feirar jul utan tanke på kvífor han kom. Men kvífor kom han? Kvífor var det naudsynt at Gud sjølv kom til jord, og blei fødd i ein stall – blei forkasta av menneske og til slutt måtte døy på ein kross?

Når Bibelen skal forklare dette talar han om at Gud er heilag, og alt som skal vere i hans nærliek i himmelen må vere heilagt og utan synd. Den heilage Gud tåler ikkje synd, og Bibelen seier at han er ein fortærande eld mot all synd. (5M 4:24) Har du og eg falle så mykje som i ei einaste synd i tankar ord eller gjerning, så vil

me utan Jesus møte ei stengd himmeldør.

Mange menneske går i kyrkja på julafatan og tenkjer dermed at dei har gjort det som hører med. Andre tenkjer at dei gjer så godt dei kan, og då kan vel ikkje Gud krevje meir? Atter andre tenkjer at dei ikkje er verre enn andre, så det skal nok gå godt til slutt.

Men Bibelen vitnar om at sjølv mellom dei som ytre sett hører til Guds folk her på jord, skal mange ein dag møte ei stengd himmeldør. (Matt 25:11-12)

Alle har synda

Om du er prest eller klokkar, røyrleggjar, direktør, bonde, lege eller husmor; –

alle har me del i Adams natur som stengjer oss ute frå himmelen. Det finst ikkje moglegheit for at noko menneske i seg sjølv kan verta frelst og berge. Guds ord seier at du og eg er døde i synder og misgjerningar. «Alle har synda og står utan ære for Gud.» (Rom 3:23) Det trengst noko radikalt nytt om du og eg skal møte ei open himmeldør.

Det er vel knapt noko bodskap som skapar så sterke reaksjonar hjå det naturlege menneske som bodskapen om at du og eg er fortapte og utan von i oss sjølve.

Om eg talar med engletunge, om eg har profetisk gáve og kjenner alle løyndommar, om eg har all tru så eg kan flytte fjell, om eg gjev alt det eg eig til mat for fattige, om eg gjev lekamen min til å verte brend så gagnar det inkje – om det berre er dette eg eig og stolar på. (1Kor 13:1-3)

På dommedag skal mange kome fram og seie: «Herre, Herre! har me ikkje profetert i ditt namn, drive ut vonde ånder i ditt namn, og gjort mange kraftige gjerningar i ditt namn?» Men likevel vil dei oppleve å møte ei stengd himmeldør og få høyre frå han som skal døme levande og døde: «Eg har aldri kjent dykk. Vik frå meg, de som gjorde urett!» (Matt 7:22f)

Gud krev soning

Bibelen vitnar om at skal du og eg ber gast så må me få del i noko utanfor oss sjølve, noko som Gud sjølv har ordna. Bibelen kallar det syndenes forlating, og «utan at blod vert utrent, vert ikkje synd tilgjeven.» (Heb 9:22)

Gud krev soning for dine og mine synder. Utan at synda vert sona kan ho ikkje tilgjevest.

Difor er det også at Brorson skriv så fint i ein av våre kjæraste julesongar: «*En liten sønn av Davis rot, Som og er Gud til like, For våre synders skyld forlot Sitt*

høye himmerike. Det var ham tungt å tenke på At verden skulle under gå, Det skar ham i hans hjerte; I slik en hjertens kjærlighet Han kom til oss på jorden ned Å lindre all vår smerte.» (sb 638)

Lammets blod – den raude tråd

Den som les sin Bibel vil gjennom heile Skrifta møte den raude tråd som går frå fyrste til den siste bok – Lammet sitt blod. Både gjennom førebilete, i omtale og ikkje minst gjennom Jesus si liding og død på Golgata kross møter me Lammet sitt blod.

Av di Gud sjølv kravde soning med eit blod utan smitte av synd, har Jesus blod ein så sentral plass i den kristne bodskapen.

Me har ikkje bladd mange sidene i vår Bibel før me møter det første offerdyr som måtte bøta med livet for å gje «klednad» til Adam og Eva. Det var eit offerdyr som måtte døy ein stedfortredande død ved å gje sitt blod. Blar me nokre sider fram i Bibelen så står det om at Abel bar fram eit offer, som han tok av dei fyrstefødde lamma i flokken. Det står at Herren såg til Abel og offeret hans. (1M 4:4) Men dette offer førte til slik harme hjå broren Kain at han slo Abel i hel.

Offer for synd

Blar me enno nokre sider fram i vår Bibel møter me Abraham, som på guddommeleg vis fekk sonen Isak – då alt menneskeleg håp var ute. Så får me ein dag følgje Abraham og Isak på veg til Moria berg. Der bryt Isak plutselig ut: «Sjå, her er elden og veden, men kvar er lammet til brennofferet?» (1M 22:7) Han var ikkje så gamle karen, men likevel visste han at skulle dei tre fram for Gud så kravdest det offer for synd. No skulle Gud gjennom åskodingsundervisning vise Abraham sin frelsesplan.

Abraham hadde løfta kniven og var klar til å ofre sin einaste son. Då ropar Gud frå himmelen: «Legg ikkje hand på guten, og gjer han ikkje noko! For no veit eg at du ottast Gud, sidan du ikkje har spart son din, den einaste, for meg.» (1M 22:12) Då Abraham såg opp fekk han auga på eit verlam som hang fast i eit kjerr etter horna. Såleis blei Guds stedfortredande offerlam forbilledleg ofra i staden for Isak.

Blar me enno nokre sider fram møter me Josef som førebilete på Kristus. Me ser korleis han blei selt av sine brør, korleis dei kom heim til faren med ein blodig kjortel og sa at villdyra hadde tatt han. Likevel ordna Gud det slik at Josef blei til redning for dei alle, sjølv om dei hata han og selde han.

Seinare møter me Lammet sitt blod på dørstokkane i Egypt, når dødsengelen går gjennom landet og alt fyrstefødd dør, frå Farao sin son og til til den fyrstefødde sonen til fangen i fengslet. (2M 12:29) Blodet skilde mellom død og liv, mellom frelse og fortaping akkurat slik det også vil skilje menneska på dommedag

- Sjå der Guds Lam!

Som føredøme fekk dei gjennom heile den gamle pakt høyre om øvstepresten som i kraft av Lammet sitt blod kunne gå inn i «Det aller heilagste». Dette var eit førebilete på den himmelske heilagedom.

Og endeleg ein dag så står døyparen Johannes ved Jordan si bredd og ropar: «Sjå der Guds lam, som ber verdsens synd!» (Joh 1:29)

No var Guds eige offerlam kome til jord, og Guds alter på jorda blei på Golgata kors. Der blei Jesu ofra i din og min stad. Det står så fint i Heb 9:12: «Ikkje med blod av bukkar og kalvar, men med sitt eige blod gjekk han inn i heilagdommen ein gong for alle, og fann ei evig utløysing.»

Gud hadde sjølv kome til jord og med sitt heilage og reine blod betalte han prisn for all synd og skuld. Jesus er han som Adam og Eva høyrde skulle koma. Han er det offeret som Abel forstod måtte koma. Jesu offer er det skuggebilde både Abel, Noa, Abraham, Moses osb. sine offer vitnar om. Han er det sanne Påskelammet som løyste Guds folk ut av Egypt, og som kan løyse ut di og mi sjel frå dødsens mørke.

Det dyrebare blod

Den som les vidare i Bibelen vil sjå blodet sine spor gjennom Skrifta frå fyrst til sist. Når me kjem til den siste boka i Bibelen les om dei som har nådd fram til himmelen. Kva er det som har berga dei? Jau, dei har tvætta kjortlane sine og gjort dei kvite i Lammets blod. (Op 7:14)

Ein uteljande skare frå alle folkeslag syng med songaren: «*O Lammets blod, det dyrebare blod, Som gav meg liv da jeg ved korset stod, Det er min trøst i all min sorg og nød, Min trygge ankergrunn i liv og død.*» (sb 279)

Det er berre Jesus som kan gi liv – evig liv, og det er berre han som kan gje sann trøyst i liv og død. Difor var det han kom til jord denne julenatt, for å gje deg fred!

Måtte bodskapen om Guds offerlam få tone for ditt hjarta denne julehøgtida! Det er *berre* dette offerlam som kan frelse frå all synd, men det kan også *fullkomment* frelse deg frå alle dine synder. Måtte me alle få seie med Brorson:

«Å, kom, jeg opp vil lukke Mitt hjerte og mitt sinn Og full av lengsel sukke: Kom, Jesus, dog herinn! Det er ei fremmed bolig, Du har den selv jo kjøpt, Så skal du blive trolig Her i mitt hjerte svøpt.» (sb 643) L&E

Et barn er oss født, en sønn er oss gitt

Av Søren Pederson (1852-1923)

En juleprediken:

For et barn er oss født, en sønn er oss gitt. Herredømmet er på hans skulder, og hans navn skal kalles Under, Rådgiver, Veldig Gud, Ewig Far, Fredsfyrste.

Jes 9:6

Julaften, – er der noen «pakkenes aften» i året lik den?

Små og store har noe innpakket, noe å bære, enten i silkepapir med fin duft eller i grått papir eller en gammel avis. Alle har sin lille eller store innpakke hemmelighet, – har de ikke?

Men du, hvor lite og hvor skuffende det noe kan være. Jeg hadde en gammel tante, som pleide more oss barn til jul med å bringe oss svære pakker, som så ut som om de inneholdt riktig store gaver. Og vi begynte å rive omslagene av i forventning. Der gikk en hel avis, der en til, så et grovt, grått papir, ett til, enda ett til, et fint rosenrødt, et hvitt silkepapir, og således videre, til gulvet var fullt av papir. Endelig, når man kom til det aller innerste, noe som ikke var større enn at du kunne gjemme det i hånden, så viste det seg, kanskje til alminnelig latter, å være en liten knapp eller et brystsukker. Det var alt!

Verden er slik en gammel tante, som narrer. De aller største «omslag», men lite innhold, når det kommer til stykket!

Der kom en gave til verden julenatt fra Gud, som aldri narrer. Den kom «til hans egne». Den bar Betlehems post-

stempel. Den kommer til oss nå igjen, igjen, igjen. Og der ringes for den, og der tales om den, og der festes i dens anledning.

Den hadde opprinnelig så grovt et omslag, – nå er det jo blitt finere. Den kom i en *krybbe*. Men gaven, gaven selv, – aldri har noen sett dens make!

Englene begjærte å kikke inn i denne hemmelighet, dette under, men de fatter det ikke. Gud, *Gud*, **Gud** sendt til verden i en «pakke».

Ikke bare fred, – ikke bare syndens forlatelse og Guds velbehag, – ikke bare *budskap* om Guds kjærlighet, forsikring om hans evige nåde, – men *Gud*, *Gud* selv kommer her ned til deg, til meg som vår gave, vår gave!

For der står min og din adresse med engleskrift på krybben. Der står «*eder*» er i dag en frelser født. Der står «*for alt folket*».

Har du sett når barna leter etter pakker under juletree? De leter etter en, hvorpå deres navn er malt av mors eller fars hånd. Har du sett jubelen, når en av dem drar hen i en krok: Jo, der står tydelig «Hans» eller «Anna» på pakken; den tør man åpne.

Akk, du kjære Gud, hvor mange juler har jeg ikke løpt etter pakker med store omslag og lite innhold, til jeg endelig fikk øynene opp for din lille, store vidunderpakke i Betlehem.

Og så at den bar mitt navn!
Ewig pris og takk!

«Kommet til verden for å gjøre *sindere* salige». Så er det til meg. Til meg arme, elendige, urene synder, som har måttet *fortvile* over meg selv, som atter og atter har gjort meg fortjent til det nederste helvete, til å glemmes, forkastes, fordømmes av den evig Hellige.

Meg har Gud tenkt på. Meg har han sendt seg selv til. Så fint, så lindt og mykt og lett tilnærmelig, som et barn.

Hvem er redd for et barn? Ja, – man kan nok trø varlig og lett på tå hen til en vugge. Det groveste menneske med uedle motiver kan bli nennsomt og ømt overfor en liten en, som ligger der og strekker armene opp: Ta meg!

Men redd, redd er man jo egentlig ikke for et vuggebarn. Skjønner jeg nå litt av den uendelige, fine kjærighet, som ikke ville skremme, men ville komme til verden som et krybbebarn?

«Vi har fått et barn i natt», sier smågutter og småpiker til kameratene, når de en morgen våkner opp og hører, at mens de sov er der kommet en til i huset.

Det samme sier Jesaja: «Et barn er oss født, en sønn er oss gitt.»

Sier jeg og du det også med virkelig glede?

Har vi «åpnet» pakken og sett at den var til oss?

Har du synder funnet gaven, trådt nær til denne hemmelighet: Det er Gud, min Gud, som ligger der og ser på meg med uitgrunnelige, dype barneøyne?

Hva for rare øyne et lite barn kan ha. Gud kan se på oss gjennom alle barneøyne. Men *her i Betlehem er han selv*. «Jeg elsker deg, menneske,» sier han; – «jeg har sett din besmittede barndom og

ungdom, jeg orket ikke å la deg gå alene lenger i det onde på jorden, jeg er kommet her ned for å leve fra barndommen med deg, rense deg, gi deg seier og alltid gjøre det mulig for deg, gamle, å begynne forfra igjen som et barn. – For jeg skal leve livet *ut* med deg, jeg skal ikke bare være krybbebarn; – det kommer en dag, da jeg har samlet opp alt ditt onde og stygge i 33 år, og da vil jeg gå hen og spikre det til et forbannelsestre og sone og dø for deg; – det er ikke ennå, men jeg går ikke fra deg, før jeg har fullbrakt alt!»

Hører du barnets krybbeprediken? Kan du holde deg så lenge stille for de klare øynene, til de har fortalt deg så meget?

«Akk, det er så deilig å være barn igjen,» sier folk til jul.

Er det *bare* deilig? Er der ikke mange sukk som følger med, fordi du, voksne, har besmittet, ødelagt, forspilt så mange år, siden du var barn?

Du kommer ikke bort fra det, hvis du er noenlunde sann og ettertenksom. Du kan ikke gjøre noe om igjen, du kan ikke flytte deg tilbake om du så hogget armer og ben av og tok barneklær på deg; du kan ikke utslette en eneste synd.

Glemme og unnsky尔de kan du; men hva nytter det, når du tydelig kjenner: «Det er noe inne i meg, som *uavhengig av min vilje plutselig kan minne meg om min synd, male den forferdelig tydelig på veggen* med en guddomsfinger lik den i Belzazars gjestebud. Jeg er ikke trygg for, at slikt kunne skje i dødens stund og i den tid, som kommer etter tiden!»

Nei, ganske riktig. Derfor er Gud

kommet for å være oss mennesker like så nær, nei nærmere enn synden. Være vår nye samvittighet. Være vår fred.

«Fred på jorden». Fred og alle synders rettskafne forlatelse i de ulykkelige, pinte, engstede hjerter. Fred hos dem som ikke er våknet, men aner at der kommer en dommens dag. Fred, – bevisst, salig fred i Guds barn.

Og derfor er han kommet: For å begynne det liv i oss, barnlig, ufullkommen, uutviklet enda, men ærlig og sant, slik som barnet lever. Ære være Gud, han visste, hvordan jeg måtte ha ham. Det er alt sammen vist og godt.

Så går vi ut i fjøset da ! (Unnskyld, men «stallen» er blitt av marsipan nå). Er du med?

Verden er med på hyrdene og nattevakten og hjorden og stjernen og englene og sangen. Men det er jo ikke annet enn forspillet; en deilig ramme, men ikke hovedsaken. Din julepakke, gaven med din adresse på, den ligger i fjøset i Betlehem, et barn svøpt, liggende i en krybbe. Har du åpnet den?

O under, at man må gå ut av lune stuer og forfinede, forverdsligede fester, til der hvor dyrene og lasaronene holder til, for å åpne Guds julepakke til oss!

Jeg har tenkt, at om det var i Kristiania (Oslo) i natt at Jesus var blitt født, så ville vel en konstabel tatt seg av Maria og Josef, og barnet kunne blitt født i en celle i Møllergaten 19!

Så langt nede ligger Betlehems krybbe, at endog den usleste må bøye seg for å finne sin frelser, han er så langtfra for høyt hevet over noen som helst stakker, men så langt er han også nedenfor alle stolte!

Inntil hyrdene kom, var der bare dor-ske okseøyne som så på barnet.

Min Gud, er du virkelig begynt så lavt nede som min frelser? Takk og pris! Ære skje deg! Du må kunne få meg og alle opp fra det lave. Takk og pris!

Bedrøvede hjerte, Gud er blitt en av oss! Hundreårsdagen etter Stephensons fødsel (han som oppfant jernbanen) var der stor stas i England. Hans ringe by-folk møtte opp for å delta i prosesjonen, men ingen la merke til dem, inntil en leste innskriften på deres simple fane: «Han var født blant oss, han var en av oss.» Da ble de trukket frem og med stor jubel gitt æresplassen i toget.

Synder, – englene kunne misunne oss, *Jesus er blitt en av oss, Jesus er født blant oss*, Guds sønn er vår bror, han som sitter på tronen over alle troner, kongen i evighet, er født blant oss! Han glemmer aldri sine brødre!

Eder er i dag en frelser født, – til *eders* fattigdom og undertrykkelse og nedverdigelse, til *eders* syndestraff og dødsdom.

Men også til *eders fulle, frie frelse fra alle fiender, fra Satans og syndens treldom, fra alt som knuger og binder, fra dødsfrykt og domsfrykt*.

Se, det ligger ferdig, fullbrakt der i krybben. Kom og åpne din pakke; den er til deg.

Amen.

Fra boken: «Ingen uden Jesus alene. Stykket er gitt en lett språklig revisjon. Red.

Elsker du Jesus?

Av Per Bergene Holm

Da de hadde holdt måltid, sier Jesus til Simon Peter: Simon, Johannes' sønn, elsker du meg mer enn disse? Peter sier til ham: Ja, Herre, du vet at jeg har deg kjær. Jesus sier til ham: Fø mine lam!

Igjen sier han til ham, annen gang: Simon, Johannes' sønn, elsker du meg? Han sier til ham: Ja, Herre, du vet at jeg har deg kjær. Han sier til ham: Vokt mine får!

Han sier tredje gang til ham: Simon, Johannes' sønn, har du meg kjær? Peter ble bedrøvet over at han den tredje gangen sa til ham: Har du meg kjær? Og han sier til ham: Herre, du vet alt, du vet at jeg har deg kjær. Jesus sier til ham: Fø mine får!

Joh 21:15-17

Peter hadde sagt til Jesus at han elsket Jesus mer enn alle de andre. Har du sagt det noen gang? Ja, om vi ikke sier at vi elsker ham mer enn alle de andre, så sier vi i alle fall rett som det er at vi elsker ham mer enn noe annet, men jeg vet ikke om vi mener det like alvorlig som Peter?

Jeg er redd det for oss mer er et munnhell. Men det var ikke et munnhell for Peter, han mente virkelig det han sa. Det var hans hjertespråk og ønske. Det var virkelig ingen som betyddet mer for Peter enn Jesus. Peter hadde forlatt alt og fulgt Jesus. Han var beredt til å følge Jesus både i fengsel og død, det var Peters sanne mening. Han mente virkelig at han elsket Jesus slik. En annen ting var at når det kom

til stykket så sviktet han, men det var ikke noen det smertet mer enn nettopp Peter. Han hadde virkelig trodd at han elsket Jesus mer.

Elsker du Jesus? Mener du det du synger om ham?

«Mitt liv og min kjærlighet gir jeg til ham som har elsket meg først.» Er det bare en kort stemning etter en rørende tale, eller er det hjertets sanne mening, som får følger for ditt liv slik det fikk følger for Peter? Han forlot i sannhet alt og fulgte Jesus. Det lå alvor bak Peters ord, det var ikke bare ord.

«Mine barn», sier apostelen Johannes i sitt brev, «la oss ikke elske med ord eller tunge, men i gjerning og sannhet! På dette skal vi vite at vi er av sannheten, og vi skal stille vårt hjerte til ro for hans ansikt.» (1Joh 3:18-19)

En kjærlighet som bare består av ord er ikke sann, den holder ikke. Er det bare ord når vi synger: «O Jesus min venn, o Jesus min bror, du kjærrest meg er tross alt her på jord;» «Å være din, o Jesus, det er livet;» «Jesus, Jesus, ham alene står mitt hjertes lengsel til;» «Din, o Jesus, din å være er min lyst og all min ære ... Under korset vil jeg trede, bære det med stille glede»?

Hvis Jesus skulle spørre deg om det er sant det du her synger, hva måtte du da svare? Jesus kommer til deg og spør deg: Elsker du meg?

Med sitt spørsmål minner Jesus Peter om det som hadde skjedd i yppersteprestens gård. Jesu samtale med Peter skjer i grålysningen rett ved en kullild, akkurat som den kullilden Peter hadde varmet seg ved i yppersteprestens gård. Slik stilles Jesus spørsmål i kontrast til Peters ord i yppersteprestens gård, der Peter på et spørsmål fra ei tjenestejente hadde svart at han ikke kjente Jesus.

Og så spør Jesus: «Elsker du meg Simon, Johannes' sønn, er det sant det du sa om at du elsker meg mer enn de andre?»

Jesus kaller ham ikke Peter, men Simon, det navn han bar før han ble kalt av Jesus, et navn som minner Peter om hvem han er i seg selv, – den som ikke er til å stole på. Peter vet at han ikke kan løpe fra sine ord i yppersteprestens gård, de vitner i mot ham. Han husket nok hva Jesus hadde sagt: «Det hjertet flyter over av, det taler munnen. ... For etter dine ord skal du bli kjent rettferdig, og etter dine ord skal du bli fordømt» (Matt 12:34-37).

Peters ord var en fornekelse av kjennskapet til Jesus, en fornekelse av det evige liv. For det evige liv er jo å kjenne Jesus. Det var i sannhet alvorlig fatt med Peter.

Men Peter unnskylder seg ikke. Han vet at det ikke nytter, og han vet hva hans ord innebærer, at de fordømmer ham. Dersom Peters ord i yppersteprestens gård alene er uttrykk for Peters sanne hjertetilstand, så er hans tro og kjærighet til Jesus intet, bare et munnhell.

Men Peter vet at det ikke er den hele og fulle sannhet om hans hjertetilstand som kom til uttrykk i yppersteprestens gård.

Han vet at han fornekter Jesus, det kan han ikke løpe fra. Bedre er han ikke. Slik er han etter sin gamle natur. Han forsvarer seg ikke, men må se sin egen synd og svikt i øynene, hvor smertelig det enn er.

Å, om du og jeg kunne lære dette av Peter. Du er ikke bedre enn det du viser deg i dine verste øyeblikk! Forsøk ikke å forsvere deg, men erkjenn det som det er. Slik er du! Ja, langt verre. Hva vitner så ditt liv og dine ord om?

Men Peter vet at dette er ikke hele sannheten om ham. På tross av hva han sa i yppersteprestens gård, så har han Jesus kjær. Han er ikke bare Simon, men han er også Peter, et nytt menneske som elsker Jesus og har sitt hjerte rettet på ham. Og dette i Peter kan ikke leve med fornekelsen, kan ikke leve i fallet, men finner ingen rast eller ro eller hvile uten hos Jesus. Peter elsker Jesus av hjertet, det er ikke bare munnhell, han vil virkelig leve med Jesus og leve for Jesus. «Fø mine lam!» sier Jesus.

Elsker du Jesus? Hva vitner dine ord og gjerninger om? Du skal kjennes rettferdig eller fordømmes etter hva dine ord og gjerninger vitner om deg, for dine ord og dine gjerninger åpenbarer hva som bor i ditt hjerte. Det kan nemlig ikke skjules. Troen er ingen død ting, men den er levende, den kommer til uttrykk. Troen har sine gjerninger, og disse kommer til uttrykk både i ditt forhold til synden og ditt forhold til Guds ord og bud.

Og om Jesus skulle minne deg om synd og svikt, slik han minnet Peter, så forvar deg ikke, unnskyld deg ikke, men bøy deg

under dommen over livet ditt. Å, måtte det også være slik i ditt hjerte, på tross av synd og svikt, at det var en kjærlighet til Jesus der, en trang etter å høre Jesus til og leve for ham, slik at du også kunne si: «Ja, Herre, du vet at jeg har deg kjær.»

Men Jesus er ikke ferdig med dette ene spørsmålet. Peter hadde ikke bare fornekket Jesus en gang, og du har vel ikke bare sviktet Jesus en gang du heller. For hver fornekelse, for hver svikt kommer Jesus til Peter med et spørsmål. Andre gang spør han: «Simon, Johannes' sønn, elsker du meg?» Nå er det ikke spørsmål om Peter elsker Jesus mer enn de andre elsker ham, men om han elsker Jesus overhodet. Ett enkelt fall er alvorlig nok, men et gjentatt fall, en gjentatt fornekelse, er langt alvorligere.

Har du felt i en synd én gang og sviktet Jesus én gang, så er det alvorlig nok. Men da burde du ha flydd til Jesus som fra ilden, tatt din tilflukt til Jesus og omvendt deg fra synden. For er din tro og kjærlighet til Jesus der, så kan du ikke samtidig leve i strid med ham. Da er det å falle i synd som å falle i ild eller vann. Men fal-ler du igjen, så er det grunn til å spørre om du elsker Jesus i det hele tatt, om du ikke elsker synden og verden mer enn du elsker Jesus, siden du ikke vokter deg mer for fall. Da er det et spørsmål om du er mer fortrolig med synden enn med Jesus.

Ser du hvor alvorlig Jesus ser på Peters andre fornekelse? Det er ikke det at den ikke er sonet i Jesu død, det er ikke det at det ikke er tilgivelse å få, også for Peter. Men fall i synd er alvorlig, for det vitner

om ditt forhold til Jesus, det vitner om en alvorlig brist i din kjærlighet til Jesus. Ja, det setter et stort spørsmålstege ved om du i det hele tatt elsker Jesus, om han i det hele tatt betyr noe for deg, når du kan fornekte ham i dine ord og gjerninger gang på gang.

Og det er smertelig for Peter å få dette spørsmålet av Jesus. Han vet at hans andre fornekelse i yppersteprestens gård var sterkere enn den første, han vet at den fordommer ham. Skal han dømmes etter sine ord og sin ferd i yppersteprestens gård, så elsker han ikke Jesus. Men han vet også at det ikke er hele sannheten om hans hjerte-forhold til Jesus. Han elsker Jesus. Fallet i yppersteprestens gård er ikke det samme uttrykk for det som råder i hans hjerte. Peter er slik, det er sant, han er og blir Simon, den troløse. Men det er også født noe av Gud i hans hjerte, en tro og tillit til Jesus, en kjærlighet til Jesus. Peters hjerte er rettet på Jesus, og han kan ikke leve Jesus foruten. Han taler ikke høyt om denne kjærligheten, ikke med brautende ord, men han setter sin lit til at Jesus vet at Peter har Jesus kjær.

Men Jesus er enda ikke ferdig med Peter. Peter hadde fornekket Jesus tre ganger. På Jesu spørsmål har ikke Peter svart at han elsker Jesus. Han har brukt et svakere uttrykk, at han har Jesus kjær. Peter vet at hans ord og tanker om seg selv natt til langfredag ikke holdt hva de lovet. Nå har han ikke store ord å bruke om sin kjærlighet til Jesus, men han vet at han har Jesus kjær, han kan ikke leve Jesus foruten.

Nå setter Jesus spørsmålstege også ved denne kjærligheten hos Peter. Den kjær-

ligheten Peter hadde gitt uttrykk for natt til langfredag, den sviktet, den holdt ikke. Kjødet hadde fått rom hos Peter, kjødets hovmod og selvgodhet, og Peter hadde begynt å regne med seg selv og stole på seg selv. Men hans kjærighet hadde vist seg å være tom, den holdt ikke hva den lovet.

Jeg er redd at det gjør ikke dine og mine tanker og ord om vår kjærighet til Jesus heller, de holder ikke hva vi lover.

Men det er heller ikke den kjærigheten Peter har i tankene når han sier at han har Jesus kjær. Peter taler ikke om den kjærigheten som vil vise seg stor og som vil vinne anerkjennelse og ros, men han taler om at han ikke kan unnvære Jesus, at han trenger til Jesus og har Jesus kjær, fordi Jesus er den han er. Det er troens kjærighet til Jesus, selve hjertets rettethet på Jesus, og som sier: «Nei, for all den ting jeg visste, kan jeg ei min Jesus miste!»

Men det er også denne kjærigheten Jesus setter spørsmålstegn ved i sitt siste spørsmål. Det er det som gjør spørsmålet så alvorlig, og som bedrøver Peter. Peter hadde i sin tredje fornekelse bannet på at han ikke kjente Jesus.

Det er ikke sikkert at du har bannet på at du ikke kjenner Jesus, men ved gang på gang å falle i den samme synd, gang på gang å gjøre Jesus i mot, så kan det være som å banne på at du ikke kjenner Jesus, det kan være et uttrykk for at du fastholder synd, at du lever i synden og har slått deg til ro i den.

Du vil nok også si at du likevel har Jesus kjær, men Jesus kommer til deg også og han spør om det er sant. Vitner dine gjentatte fall og svikt om at du har ham

kjær? Og dette spørsmålet skal du ikke bli så lett ferdig med, det skal du ta med deg hjem og inn i ditt lønnkammer. Der skal du tale ut med Jesus om dette spørsmålet. Har du virkelig Jesus kjær?

Dine gjentatte fall i den samme synd, hva er det uttrykk for? Det vitner enten om at du lever etter kjødet og er en frafallen, eller så vitner det i det minste om at kjødet har fått makt i livet ditt og at du er i en farlig stilling.

Peter blir bedrøvet over spørsmålet. Han vet at hans ord i yppersteprestens gård, hans eder og forbannelser, fordømmer ham. Det er ingen grunn til at Jesus skal tro ham, han eier ingen troverdighet. Alt taler i mot ham. Og Peter forsvarer seg ikke. Han har intet å si til sitt forsvar. Men han vet at det som skjedde i yppersteprestens gård, det er ikke Peters vedblivende stilling og et sant uttrykk for det som er hans hjerteforhold til Jesus. Det var et meget alvorlig fall, det hadde nesten endt med frafall, men Peter ble ikke i fallet. Han kom til Jesus med det.

Og slik som han er, overgir Peter seg til Jesus, med sine svikt og sine fall. Han fører ikke fram noen bevis, noen eksempler på sin kjærighet. Nei, han viser ikke til noe, han bare overgir seg til Jesus som vet alt om ham, i forvissning om at Jesus også vet at Peter tross alt har Jesus kjær.

Det er ikke en kjærighet som kjenner tegnes av store ord og store gjerninger, men det er i første rekke en kjærighet som knytter Peter til Jesus, en kjærighet som springer ut av at Jesus er den han er. Ham vil Peter høre til, ham vil han tjene, ham vil han leve for. Det er hans sanne hjerte-

språk, og han er forvissset om at Jesus også vet det, på tross av Peters fall.

Elsker du Jesus?

Er det sannheten om ditt hjerteforhold til Jesus? Jesus spør nemlig ikke først og fremst etter dine ord, men om ditt hjerte, for livet utgår fra hjertet, ikke fra munnen. Det er ikke sikkert du heller kan bruke så store ord om din kjærlighet til Jesus og trekke fram veldige bevis på den. Men kan du si med Peter: «Du vet alt, du vet at jeg har deg kjær.» Det er den første kjærlighet, den kjærligheten som henger ved Jesus og ikke kan være ham foruten, og den må du aldri miste. For det er denne brudens kjærlighet som binder deg til din brudgom. Faller den bort, så faller du fra Jesus.

Ja, hva så med deg som så gjerne vil høre Jesus til, men ikke finner den kjærlighet i ditt hjerte som du så gjerne skulle ønske. Da vil jeg vise deg et ord i 1Joh 3. Du kan lese fra 1Joh 3:5-20. Først taler apostelen om at det er umulig å bli i Jesus og samtidig leve i synden, men at den som lever i Jesus også kommer til å leve som Jesus. Slik er det kristne livets egenart. Dette livet og denne kjærligheten som er livets indre drivkraft, ligger ikke bare i munnen, men viser seg i gjerning og sannhet. Hjertets tro og kjærlighet til Jesus viser seg virksom i livet, i tjenesten og offerviljen. På dette kan vi kjenne at vi er av sannheten.

Men hva når hjertet fordømmer meg og sier at jeg ikke har noen slik kjærlighet?

Slik var det for Peter. Det var derfor han gikk bort for å fiske, han trodde alt var

tapt, at han ikke lenger kunne høre Jesus til. Men han fikk i sannhet erfare at Gud var større enn hans hjerte. Jesu hjerte var større enn Peters og større enn hva Peter kunne få seg til å tro. Der Peter trodde at nåden ikke rakk, der rakk den. Peter fikk høre Jesus til, selv om han hadde sviktet, til tross for sin fornekelse. Selv om Peters hjerte fordømte ham, så gjorde ikke Jesus det.

Og Jesus kjente også alle ting. Jesus kjente ikke bare til Peters fornekelse, men han kjente også Peters kjærlighet til Jesus, at i Peters hjerte var det en lengsel etter å få høre Jesus til, han kunne ikke være Jesus foruten.

Det skal du vite, slik er også Jesus mot deg. Om dine fall er mange og din troløshet er stor, så er Jesu hjerte stort mot syndere, hans nåde er uendelig, den er ny hver morgen. Og selv om ditt hjerte fordømmer deg, så er han større enn ditt hjerte. Og selv om du ingen kjærlighet ser, så vet han alle ting, han ser at din synd og dine fall ikke er ditt livselement, han vet at du i ditt hjerte elsker Jesus og er rettet på ham. L&E

Nyttårssamling på Bibelskolen på Fossnes 29.12.02 - 01.01.03

Talere:
Sigbjørn Agnalt, Martin Fjære,
Ingar Gangås, Tore Mangelrød,
Lars Fr. Ellingsen og
Olaf Klavenæs

Påmelding til
Liv Jorunn & Martin Fjære
tel. 33 36 17 76 el. 92 06 27 84
Hjertelig velkommen!

Lek ikke med Guds nåde

En ung, intelligent kvinne ble engang med på vekkelsesmøte. Guds kraft var over møtet til frelse for syndere og til de troendes fornyelse. Den unge kvinnen ble rammet i sitt hjerte, og tårene begynte å renne. Hun måtte stadig tørke dem bort. Hennes far, som var en velstående gårdbruker, stod sammen med flere andre ved utgangen. Plutselig så han hva som foregikk med datteren.

«Om min datter går frem til forbønn, skal jeg gjøre hva jeg kan for å føre henne ut, om jeg så skal vasste i blod til halsen,» sa han bittert til sin nabo.

Ved datterens side stod en ung mann. Hun vågde ikke ta skrittet ut den kvelden, skjønt Ånden mante henne til det.

Faren kjørte hjem i bilen sin og den unge mannen fulgte datteren hjem.

Hjemme gikk den sterke mannen frem og tilbake på stuegulvet, aldeles opprørt.

«Hva er i veien, far? Hvorfor har du ikke lagt deg?»

«Jeg er oppe for å gi mine befalinger,» svarte faren.

«Hva er det jeg har gjort,» spurte den unge datteren skremt.

«Marie, jeg så nok at du stod og gråder borte i møteteltet. Og går du bort og ber om forbønn, så skal jeg hente deg hjem og slite ut en kjøpp på ryggen din!»

Dette sa faren med et slikt alvor at datteren forstod at dette var hans bestemte mening.

Hun brast i bitter gråt, og gikk inn på rommet sitt. Der inne bestemte hun seg for at hun ikke ville overgi seg til Gud. Hun –

en ung, vakker pike på 19 år – knyttet hennene og begynte å be: «Herre, Gud, jeg vil ikke søke deg. Ta denne følelse i fra meg, lett mitt hjerte, jeg vil aldri søke deg. Herre, jeg *vil ikke*. Ta byrden fra meg.»

Og Gud hørte hennes bønn.

Den Hellige Ånd forlot henne.

Hennes frelsesmulighet var for alltid gått henne forbi.

Hun la seg. Hunsov.

Neste dag kom. Hun gikk til skole og kom igjen. Om kvelden gikk hun merkelig nok igjen på vekkelsesmøte i teltet. Far fulgte med. Han stod på sin gamle plass og fulgte med sin datter.

Da så øyeblikket kom da de frelsesøkende ble anmodet om å gi det til kjenne, så far på sin datter. Hun stod sammen med noen andre unge, og hun lo høyt.

«Se,» sa faren til sin sidekamerat, «der står min datter; jeg overvant henne i går kveld før hun la seg. Nå skal hun nok aldri melde seg til å bli frelst.»

Datteren fortsatte med å le og lage uro, mens andre gråt over sin synd.

Møtene sluttet en søndag kveld. Mange var blitt frelst. Teltet ble tatt ned, predikantene reiste.

En uke gikk igjen med den vanlige arbeidsrytmen.

Neste mandag følte Marie seg utilpass. Hun hadde hodepine og ble hjemme fra skolen. Snart måtte hun i seng. Der lå hun til torsdag formiddag.

«Mor,» sa hun da «jeg er sikker på at

verken du eller far aner hvor syk jeg virkelig er. Send heller bud etter legen. Selv tror jeg at jeg skal dø.»

Legen kom. Han tok pulsen, tok temperaturen, og så snart hvor alvorlig det var. Legen var en god venn av huset og meget oppriktig.

Da far og legen stod alene nede ved bilen, sa legen: «Ja, jeg får heller si det som det er. Dere har sendt bud på meg for sent. Det er intet håp. Det er kun timer igjen, og så er det evigheten for henne. Det er ingen lege som kan hjelpe.»

Gårdbrukeren sprang fort inn. Han falt på sine knær ved sengen og bad sin datter med inderlighet: «Å, Marie, søk Herren nå. Be, be. Gi ditt hjerte til Gud, Marie!»

Hun la sin hånd på fars ansikt og sa: «Å, far hån meg ikke! Nevn ikke Guds navn for meg. Mitt hjerte har vært hardt som sten siden den kvelden du gav meg de harde bebreidelser. Den kvelden gikk jeg inn til meg selv og ba Gud om at han ville forlate meg, og han har tatt meg på ordet. Nå er jeg aldeles overbevist om min dom, og jeg visste også fra første øyeblikk av min sykdom at jeg ikke ville bli frisk igjen. Men far, hva er klokken?»

«Den er fire om ettermiddagen.»

«Å, så sent tiden går, men husk far, jeg går til et sted hvor det ikke lenger er noen tid.»

Foreldrene hadde bygget en ny villa på en vakker høyde. Deres gamle gård lå på sletten et stykke nedenfor. Der var også en gammel mosegrodd kilde.

«Far,» sa nå den unge datteren, «å, gå ned til den gamle kilden og hent litt friskt

vann, for jeg skal snart være der hvor det ikke er vann.»

Far gikk og kom igjen. Han førte vannet til hennes lepper, og hun drakk. Hennes mor begynte å be, likeså hennes ufrelste bror og to søstre. Fortvilte rop lød i værelset.

«Far,» fortsatte Marie, «hold dine armer under mine og trekk meg litt opp i sengen. Mine føtter er i ilden. Mine føtter glir.»

Far gjorde som Marie ba om.

Så begynte hun igjen: «Mine føtter glir. De er i ilden.»

«Jeg har gjort hva jeg har kunnet,» svarte far.

«Vil du hente meg ennå litt vann fra kilden?» Det var hennes siste bønn.

Far gikk, men da han kom tilbake var Marie død.

Da gikk farens sol ned. Han var ute av seg selv av sorg. Hva han enn foretar seg, forfølger minnene ham. Går han til byen for å handle, glemmer han hva han skal. Går han ut for å pløye, pløyer han ikke. Skal han føre dyrene, glemmer han hva de skal ha.

Alle som kjenner hans opplevelse, vet hvorfor han er slik. De vet hva som alltid plager ham, men ingen kan hjelpe ham.

La nå denne lille tildragelse virke til at ingen av leserne søker å hindre noen i å bli frelst.

Av pastor B. Fleming. Fra heftet «Den gamle organist og andre fortellinger», Luthersk Missionforenings Forlag, København 1939.

Fra dansk ved JE

Et forandret juleprogram

Det var julafoten. I et komfortabelt hjem går mor, som er enke, og hennes eneste datter og har det travelt med å få gjort alt i orden til helligdagene. Sønnen er på skole i hovedstaden, og nå ventes han hjem til jul!

Det var før bilens dager, og da dette hjem ligger langt fra jernbanestasjonen, ventes sønnen hjem med postvognen, som også tar passasjerer med.

Nå hadde mor og datter det travelt med å få alt i orden, og de hadde også gjort forberedelser til en hel del «begivenheter» som skulle finne sted neste dag, 1. juledag. Blant annet skulle de ha et stort aftenselskap hvor det var innbudt 20 gjester.

Den ene time gikk etter den andre; men postvognen kom ikke. Søsteren ble nesten utålmodig fordi det ble så sent. Tenk om han ikke kom! Hva ville det da bli av alle hennes planer? Alt ville bli spolert!

Men nettopp da hørtes posthornet, og den store postvognen rullet overfylt med passasjerer inn i det lille tettstedet, og blant dem var Karl. Søsteren fikk øye på ham på setet ved siden av kusken.

– Noen minutter etter står han i storstuen hvor han og søsteren hadde hatt så mange glade stunder. Han var litt høyere enn før, men kanskje ikke fullt så kraftig. Ellers var han den samme med sitt glade smil. Søsteren var overmåte stolt av sin bror. Hun var nå så ivrig etter å fortelle ham om sine planer, at hun fulgte ham opp på rommet hans for å fortelle ham alt; – hvem som var innbudt, og hva som skulle

finne sted neste dag.

Men til hennes store forundring viste han ikke slik interesse som hun hadde ventet for alt dette. Da hun hadde fortalt alt hun hadde på hjertet, smilte han vennlig til henne idet han så henne mildt inn i øynene og sa: «Kjære Maggie, du blir vel ikke fornærmet hvis jeg forteller deg at disse ting ikke interesserer meg lenger? Jeg har funnet noe usigelig bedre!»

Hun så forbauset på ham og trodde at han spørte, – for det var ingen som hadde vært mer glad i å danse enn han! Da han så hvor forvirret hun var, sa han: «Kjære Maggie, ikke bli redd, jeg er verken blitt munk eller fanatiker, men jeg har fått Jesus Kristus som min Herre og Mester, og han er mye mer for meg nå enn alle disse fornøyelser har vært før. Men kom nå! – Mor venter på oss. Jeg forteller deg mer om dette siden.»

Samme kveld, etter at de hadde spist, fortalte Karl sin mor og sin søster hvordan han var blitt omvendt, og hvordan han hadde lengtet etter å komme hjem til sin hjembygd for å fortelle sine venner og bekjente om Kristi forløsende kjærlighet.

«Men hva skal vi nå gjøre med alt det vi har bestemt for i morgen?» spurte hans mor bekymret, «vi har jo gjort alle forberedelser og sendt ut innbydelser?»

Karl lo hjertelig og sa: «La dem bare komme, mor, – jeg vil bli så glad for å treffe dem alle sammen.»

Et pent selskap av bygdens beste ungdom hadde samlet seg den påfølgende

kveld i dette hyggelige og rommelige hjem. Da de hadde spist aftensmat, ropte de alle på Karl og bad ham synge for dem, for alle visste at han var en ypperlig sangør og den selvkrevne leder i lek og moro.

Etter et øyeblikks pause reiste Karl seg mens en underlig sitring strømmet gjennom hans mandige skikkelse. Med en kraftig, betagende stemme sang han:

Jeg har en venn som elsker meg

Så høyt at han lot ofre seg

I korsets død på Golgata.

Mitt hjerte, syng: Halleluja!

Min Jesu kjærlighet så rik

Er lyset på min vandringssti,

Den skatt som gir meg fred og ro

Og driver sorgen fra mitt bo.

Jeg har en venn, en mektig venn,

Som troner hist i himmelen.

Han råder over alle land,

Ja høyder, daler, sjø og strand.

Et uttrykk av stum forbauselse la seg over alles ansikter da disse ord lød for deres ører. Tårer glinset i de flestes øyne da han kom til de siste strofer, og hans røst ble sterkere og inderligere. Disse ord gjorde et forunderlig inntrykk:

Halleluja, jeg har en venn,

Som fører meg til himmelen.

Han hele veien med meg går,

Og av hans hånd jeg kronen får.

Noen av gjestene reiste seg og forlot selskapet uten å si et ord; men de fleste ble tilbake. Til disse fortalte så Karl på en enkel og vinnende måte om sin omvendelse

og sluttet med å si: «Dere vil vel ikke bli fornærmet på meg fordi jeg fortalte dette, vil dere vel? Sannheten er at jeg ikke kan la være, for mitt hjerte er fullt. Og jeg tenkte at det minste jeg kunne gjøre var å fortelle dere om min nyervervede skatt.»

Dette enkle vitnesbyrd om Kristi frelsende kraft ble velsignet av Herren til omvendelse for minst fem av selskapet den kvelden.

Neste kveld, som var søndag, talte Karl i skolehuset. Det var overfylt, for ryktet om Karls omvendelse og det forandrede juleprogram hadde brent seg som ild i tørt gress, og alle var nyskjerrige etter å høre hva han hadde å si. Også den kvelden var det flere som gav seg over til Herren.

En vekkelse brøt ut i nabologet, og mange kom over på Herrens side. Blant dem var Karls mor og søster, og det ble for dem den mest minnerike og gledelige jul i deres liv. De ville, som søsteren sa,prise Gud i evighet fordi hennes juleprogram ble spolert.

Mor er for lenge siden gått hjem til himlen; men Maggie er ennå med og priser Gud for hans usigelige gave, og innbyr andre til å motta den.

Ja, slik går det når Jesus får lov å komme inn i huset og inn i hjertet. Det skjer en herlig forandring, og en glede begynner som aldri tar slutt.

Er denne glede din?

Av pastor C. T. Dyrnäss. Fra heftet «Den gamle organist og andre fortellinger», Luthersk Missionforenings Forlag, København 1939.
Fra dansk ved JE.

Hva betyr julebudskapet for meg?

Av Karl Notøy

Julenes budskap er kommet bort i all virvaret rundt julefeiringa. Handelsstanden har tatt i fra oss den sanne julefeiringa. Det har blitt et enormt kjøpepress, – fokuset blir satt på gaver, mat og tradisjoner.

La oss ta et eksempel: Vi kan tenke oss en kunster som har malt et bilde. Så setter vi på det ei veldig stor og flott ramme. Og når folk ser på bildet, sier de: «For ei fin ramme!»

Rammen stjeler oppmerksomheten fra bildet. Bildet kommer bort på grunn av at rammen dominier slik.

Nei la oss lage ei ramme rundt jula som fremhever julens virkelige budskap! La jula bli mer enn en vakker midtvinterfest!

Bibelen taler alvorlig om fråtseri. Og i Jula skulle vi være mer opptatt av å yte noe for andre enn bare å nyte...

Det er vel ingen gang at flere faller utenfor enn i jule- og nyttårstiden? Da blir ensomheten verst å bære.

Vi skulle tenke mer på han som kom til oss; – Han som var rik og som for vår skyld ble fattig.

La oss midt i vår overflod tenke på ham som ble lagt i en krybbe. Nei, den første julenatt var det ingen jordisk glitter og glans. Da var det fullt i herberget.

Spørsmålet er om det er så fullt i våre

hjem og i våre hjerter at det ikke er rom for verdens frelser? Han deler ikke plass med noen!

Er vi så opptatt med rammen at vi glemmer bildet, glemmer hovedsaken, – glemmer han som kom, den virkelige gave, gitt oss til frelse, barnet i krybben, mannen på korset, den oppstanden frelser?

Det er han som skulle være sentrum i vår julefeiring! Jula er mer enn noen fridager i slutten av desember!

Jula minner oss om verdenshistoriens viktigste budskap! En frelser ble født inn i vår fortapte verden. Det ble tent et evig håp for mennesker som går mot den evig fortapelse!

Tenk om vi ikke hadde ei jul å feire, – om vi ikke hadde et håp etter dette livet!

Men jula forteller oss at det er håp for en synder!

La oss bli mer opptatt med hovedsaken i stedet for å være med å lage en midtvinterfest!

Måtte vi bli stille for julens mysterium!

Det er få som ser en frelser i barnet som lå i krybben. Menneskelig ser dette ynkelig ut. Ja, dette er dårskap for den som ikke tror. Her ligger han som har all makt i himmel og på jord, – overlatt i syndige menneskers hender, de hender som til slutt naglet ham til korset.

Men nettopp dette er julens salige budskap! L&E

Returadresser:
Lov og Evangelium
Bakkavegen 2
4352 Kleppe

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

Kjære leserar av «*Lov og Evangelium*», kjend og ukjend!

Ei velsigna julehøgtid!

Stadig nye salsrekordar i varehandelen vitnar om at jula nærmar seg, og aldri har vel det norske folk hatt det betre økonomisk. Men den sanne julebodskapen ser det ut til at færre og færre har bruk for. Julebodskapen som møter oss i Bibelen vitnar om noko langt anna enn overfylte kjøpesenter. Den vitnar om ein himmelske fred i hjarto som overgår all forstand. Den vitnar om frelse frå den evige fortapping, og den vitnar om fridom frå synd, død og dom. Får menneskja del i denne bodskapen – då blir det i sanning ei velsigna julehøgtid.

På vegne av Landsstyret i Norsk Luthersk Lekmannsmisjon vil eg få ynskje den enkelte av dykk ei velsigna julehøgtid!

Og eg vil få rette ein takk til alle misjonsvener som støttar arbeidet til Lekmannsmisjonen heime og ute. Me er takksame til alle dykk som står saman med oss både økonomisk og ikkje minst i forbøn. Det er viktig med økonomiske midlar, men det viktigaste arbeidet er bønekampen for sjelene. Det

me treng meir enn nokon gong er å be om åndsmakt over forkynninga så tilhøyrarane kan få eit møte med den heilage Gud til dom og frelse medan det enno er nådetid!

Saman treng me å få rope til Herren om samvitsvekkjing over folk og land så folket kan få oppleve sann julefred!

Stans opp for den himmelske bodskapen og lytt til han som «gjorde seg ringe, for rikdom å bringe, din arme din fattige sjel.»

Mange hundre år før det skjedde, talte dei heilage profetar om det som skulle skje, og det var så levande for dei at ein av dei kunne seie: «For eit barn er oss født, ein son er oss gjeven. Herreveldet kviler på hans skulder, og han skal kallast med namnet Under, Rådgjevar, Veldig Gud, Ewig Far, Fredsfyrste.» (Jes 9:6)

Er dette barn og denne son blitt din fredsfyrste? Om ikkje, så er det mitt ynskje at du kunne få møte han denne jula. Då vil du i sanning oppleve ei velsigna julehøgtid!

*Helsing Dag Rune Lid, formann i
Norsk Luthersk Lekmannsmisjon*